

MENIGHETSBLAD

FOR ORKDAL PRESTEGJELD

«Når dere søker meg av hele eders hjerte, vil jeg la meg finne av eder».

Nr. 3-4

Mars — April 1954

4. årg.

Tantalus

Sagnet melder. Sør i Hellas
rådde eingong Tantalus.
Besteven med guden var han.
Sæl han var med alt sitt hus.
Men si lukke bar han dårleg,
trass mot sjølv Zews er fårleg.

Hemnen kom. Han kom med velde.
Tyrst og svolten må han stå
kainsmerkt og slavebunde
tett ved bredden av ei å.
Over han heng druvekrullar,
under elva renn og surlar.

Svolten strekkjer kongen handa
etter greina med sitt ber.
Men han når kje. Løynde hender
lyfter ho og burt ho er.
Angstfull bøn om mat han beder
til ein Gud som ikkje er der.

Tyrsten syg i bryst og gane,
Han må drikke. Utan fred
bøygjer kongen, sjuk, fortvila,
seg mot elvebarden ned.
Da han ser i same stunda
vatnet berre strøymer unda.

Gjennom år og ævors tider
Står han bunde Tantalus.
Smerten piner, hjarta bløder.
Alt han drøymde ligg i grus.
Synda vart til livs forlis.
Mist er alt, sjølv Paradis.

* * *

Lov er set for kvar som vågar
strida mot sin Skapar, Gud.
Slegen. Fallen. Vigd til dauden,
det blir lagnaden tilslut.
Strid mot Gud er dåregriller.
Sprengd han vert tilsist i filler.

Synd og straff. Eg kan kje måla
vekten av dei tunge ord.
Men eg veit av eige røynsle
synd har straffa med umbord.
Rømde eg til Finisterra
Nemesis vart med i kjerra.

Ven, du står på skiljevegen:
Igjenom eller utanom.
Han som sjølv gjekk offervegen,
deg han meinte med sitt: Kom.

Døypt i livets offerskål
ser du vegen mot ditt mål.

Frelsar med di tornekrona.
Over verda vide går
eit hav av takk for liv som grodde
fram av dine djupe sår.
Lovsongs jubel mot deg tonar:
Heil deg, Frelsar og Forsonar.

Peter Husby.

PÅSKEVERDIER

Det blir ofte spurt om kristentroens verdi for et menneskeliv. Og man går troens enkelte ledd i gjennom og spør ved hvert ledd: Har nu dette troesstykke noen verdi og hvor stor verdi har det? Kan man ikke unnvære det, ja kanskje kaste det helt bort og enda være gode kristne?

Det er ikke å undres over at det blir spurt slik. For det ligger jo i tiden å spørre om «realiteter», og derfor ligger det også nær å spørre om verdier. Det er også noe som hører vårt menneskevesen til å spørre om verdier. Slik har det alltid vært. Slik er det med alle ting, også de jordiske ting. Derfor er det ikke noe å undres over om man også spør slik når det gjelder kristentroen. At noe får rom i mitt hjerte, at det er noe jeg synes jeg må ha forat mitt liv skal få innhold og mening, det vil ikke si noe annet enn at det har verdi for mitt hjerte.

I påskebudskapet står vi overfor det ledd i vår kristentro som heter: stod opp fra de døde på den tredje dag. Hvilken verdi har nu dette for vårt liv?

Jeg tror det ville være bra om det ble mange, riktig mange som begynte å spørre slik. For er det ikke mange nok som synes at kristentroen er uten noen verd? Er det ikke nettopp dette som er det karakteristiske for vår tids likegyldighet overfor kristentroen og motstanden mot den at man har tapt synet for dens verdier og at man derfor ikke har noen bruk for den?

Men når man spør om verdier, kommer det an på om man har den rette verdimåler.

La oss se litt på de mennesker som påskefortellingene fører fram for oss. De er alle mennesker som sukker og gråter over

tapte verdier. Men så møter den oppstandne frelser dem og de får de tapte verdier tilbake. Dette gjelder kvinnene ved graven. Det gjelder Peter og Johannes - Emmausvandrerne - Maria Magdalena - Thomas. Om dem alle gjelder det at de forstod at påskebudskapet var en verdi. Jo, de ville ha sagt: det er alt. Uten dette, ingen verdi!

Når vi skal tale om påskeverdier, så kan vi ikke spørre slike som ikke kjenner verdiene. De er ikke sakkynndige på området. De kan ikke tale rett om denne sak. Men vi vil spørre dem som kjenner verdiene, fordi de selv har funnet dem. Det er bare disse som kan gi et svar som har vekt. Alle de andre taler jo om ting som de ikke kjenner noe til. Og hvad svar har så de som kjenner verdiene å gi oss - disse som vi møter i vår tids menighet?

Det er dem som sier: Fordi Kristus stod opp fra de døde, derfor tørde jeg tro. Der satt frykt og angst i meg. Angst for den levende Gud. Min samvittighet sa meg at jeg stod for ham som en synder med skyld og brøde. Men så kom påskebudskapet til meg og fortalte om ham som tok vår angst på seg i Getsemane og på Golgata. Han som holdt ut med angsten til den var helt overvunnet. Han som bar vår synd i lydighet inntil døden, til han kunne si: det er fullbrakt. Og oppstandelsens morgen stod han frem som den sterke som hadde lagt all vår nød under sin fot. Og han tok meg opp i sin store forstående og tilgivende kjærlighet. Angsten sitter nok ennu i meg. Men jeg fikk det i eie som er sterkere enn angsten. Og så tørde jeg tro.

Og det er dem som sier: Fordi Kristus stod opp fra de døde,

derfor kunne jeg tro. Mistroen satt så fast i meg, mistro både overfor mennesker og overfor Gud. Jeg hadde så vanskelig for å gi meg over, så vanskelig for å lukke meg opp. Jeg hørte så megen tale om Guds kjærlighet, men jeg kunne ikke tro det. Dette lå som en sten over mitt hjerte, likesom der var lagt en sten over Herrens grav. Men så kom påskebudskapet til meg og talte til meg om ham som vovet alt for den syndige verden, som under usigelige lidelser kunne tro på syndere, at de innerst inne var verd å hjelpe, og holdt ut i striden for oss til seiren var vunnet. Det lød meg imøte fra den oppstandne: Jeg trodde på deg da jeg gikk i døden for deg, og jeg tror på deg ennu, så tro da du også på meg at jeg kan og vil frelse deg. Og jeg opplevde hva profeten Jeremias sa: Herre! Du overtalte meg og jeg lot meg overtale. Du blev meg for sterk og fikk overhånd, (20, 7). Og jeg som hadde så vanskelig for å bøye meg, oppga min motstand. Han overvant mitt hjertes motstand, så jeg nu kan si: Nu vil jeg være, O Jesu kjære, hvor du meg helst vil have!

Og det er dem som sier: Ved den oppstandne vant jeg oppreisning for mitt liv. Jeg lå under for syndens fristelse og nød. Jeg lå under for tunge byrder som var lagt på meg. Mitt liv var nederlag - snart innadtil - snart utadtil. Men påskebudskapet lot meg forstå hva et oppreist menneskeliv vil si. Og den oppstandne reiste meg opp, da jeg i troen ga meg over til ham. Vel vet jeg ennu hva det vil si å ligge under, men aldri ligger jeg slik under at oppreisning ved den oppstandnes hånd, når jeg griper den i troen, ikke er meg viss.

Nei til vonløysa.

Av biskop Støylen.

Dersom Jesu harde strid mot syndi berre hadde enda med dauden på krossen, då var synd og daude det største og siste i verdi. Då var me ikkje utløyste frå vondskaps velde. Då var me enno i syndeband og i daudens vald. Då var Jesu ord og offer sjølvdåring.

Men det djupaste liv og dei beste krefter i mannalivet reiser seg imot eit so vonlaust livssyn. Endå um dei kann segja at den synlege verd med alle dei grufulle naturumveltingar ikkje synest å fylgja etiske lover, so talar sjøelve naturi til oss um den syrgjelege sundring og um lengsel etter utløysing frå forgjengelegdomen.

Den forgjengelege skapning vitnar um ei djupare livskraft enn den som me ser med augo. Blomane som visnar og vert til mold, held fram med sitt liv på ein underfull måte i det vesle frø, som veks upp til blomar so fagre som eit under.

Skulle mannalivet vera ringare? Skulle menneske som sarsar og tenkjer, lengtar og stunder etter evig liv, verta burte for evig i dauden? Nei, me høyrer

Og det er dem som sier: Ved den oppstandne vant jeg håp, det evige livs håp. Jeg vant troen på dette at alle som hører sammen i Jesu navn, hører evig sammen og skal møtes i forklaret gjensyn når Herrens time kommer. Og da kommer den fullkomne oppreisning. Da skal alt være evig godt.

Således tales der om påskeverdiene. Vi forstår at det her dreier seg om avgjørende verdier. De som eier dem vil si: uten disse verdier ville livet ikke være verd å leve. Sjelen vil uten dem arbeide med daglig

til i ein evig livssamanheng. Um me visnar og døyr og vert gøymde i jordi, so er det i oss og eit frø som skal veksa upp i ei onnor verd.

Denne djupe lengsel i mannbarmen fekk ei herleg oppfylling då Jesus stod upp frå dei daude. Utan Kristi oppstoda ville mannalivet vera det store myrkret; men i vår oppstadne frelsar strålar ljuset frå æva utover den myrke verd. Han som kom til oss med det evige liv og gav sitt liv for oss og gjev det til oss, han er vårt livs hovud, me er hans lemer. Me er i djup livssamanheng med ham.

Bare en gang denne veien.

Ved inngangen til laboratoriet sitt hadde oppfinneren Edison et stykke papir festet på veggen. På det hadde han skrevet:

«Jeg går gjennom denne verden bare en gang. Hver god gjerning, hver vennetjeneste jeg vil gjøre, må jeg derfor gjøre nå. Jeg må ikke utsette eller forsømme den, for jeg kommer ikke til å gå denne veien omigjen».

underskudd. Og de har rett. Er det ikke så at mange i våre dager arbeider med et slikt sjelelig underskudd som gjør at det er så smått med deres glede?

Måtte Gud få gjøre oss alle rike i denne høytid, så påskens store verdier kunne bli vårt livs eie! Det er ved Jesu Kristi oppstandelse fra de døde at disse verdier ble skapt. I påskebudskapet er de kommet til oss og engang skal de stråle i evighetens forklarede glans.

T. L.

Alle kan preke!
- ved å gå i kirken.

Det står ikke klart og forpliktende nok for alle kristne at kirkens søndagsgudstjeneste har vært og er og forblir det kirkens samlingspunkt som den selv normalt skal leve av, og som all verden ser hen til som den stadige anskueliggjøring av kirkens liv og budskap. Elendig kirkesøking er en permanent demonstrasjon av kirkens egen elendighet. Fylte kirker er et uopphørlig vitnesbyrd om at kirken har noe å by som betyr menneskers liv og kraft og glede. Kirkegjestene er kirkens egentlige forkynnere.

Trolig er vi også på dette punktet på vei opp av bølgedalen igjen. Noen alminnelig «vekkelse», slik som vi her trenger den, kan vi ennå ikke snakke om. Men mer enn de aller fleste aner, beror vår kirkes framtid på hvordan denne saken utvikler seg videre. Det må gjentas inntil det virkelig blir innsett, at kristenfolkets første oppgave i dag ganske enkelt er å gå i kirke. Det er den preken de kan holde for folket, og som de skylder sitt folk. Den ekspansjon og det gjennombrudd av den kirkelige isolasjon som det med rette ropes på, kan ikke innledes anderledes enn ved kristenfolkets kraftige konsolidering om folkekirkens gudstjeneste.

(Biskop Smemo).

Det tommeste av alle påskudd

Det er vitterlig det tommeste av alle påskudd når menneskene sier at de forkaster evangeliet, fordi det er så dunkelt, og at de vil, men kan ikke tro, uten det de klart innser og begriper.

Nei sannelig. Klarheten, ikke dunkelheten i Kristi evangelium er det som forarger verden.

(N. F. S. Grundtvig).

Mennene kommer.

Det er omkring i en rekke menigheter de senere år spontant vokset fram et ikke ubetydelig mannsarbeid som man tidligere ikke har hatt. Mennene er ofte langt mindre engasjert i menighetens liv og virke enn kvinnene, stundom har det vært nesten bare kvinner som «har stått bak». Nå synes det å skulle bli en forandring til det bedre i dette forhold.

På det siste frivillige kirkelege landsmøte ble det gjort rede for dette arbeidet, og det ble gitt mange gledelige meldinger om at man omkring på en rekke steder hadde fått i gang et spesielt arbeid for menn. En manngruppe i ganske beskjedne målestokk var gjerne begynnelsen. Etter hvert er den bygget ut og det hele er føyet naturlig inn i det øvrige arbeid. Også i de tre årene som er gått siden landsmøtet, er nye kretser kommet til.

I hver eneste menighet burde det bli en slik naturlig ballanse mellom mannens og kvinnens innsats, til velsignelse for hele menigheten.

Får vi et kirkens Sigtuna også i Norge?

Norsk mellomkirkeleg institutt er en nyskaping i vår kirke. Det er kommet som et naturlig resultat av det mellomkirkelege arbeid, som vi ikke kan stille oss utenfor etter at vi i utviklingens medfør er rykket broderkirkene i andre land nærmere gjennom det ekumeniske arbeid. Instituttet har alt virket et par års tid, og utfører på kirkens vegne et stort arbeid ved å pleie kontakten med andre kirker.

Instituttet har også interessert

seg for nye tiltak innenfor den hjemlige kirken. I samarbeid med Ullern menighet ved Oslo har en fått noe av et kirkeleg arbeidssentrum i menighetens praktfulle bygning på Bygdøy, Fredriksborg. Her er alt vært holdt endel kortere kurser, og med tiden er det muligheter for å få et åndelig inspirasjonssentrum i likhet med det den svenske kirke har i sitt Sigtuna, som vil være vel kjent også hos oss for den kirkelege og åndelige kontakt det skaper mellom de forskjellige grener av kirkens virke. Det norske «Sigtuna» er enda i sin vorden, og må naturligvis få vokse fram av seg selv og ta preg av de særlige forhold som rår i vår kirke.

Konfirmantkappene er populære.

Anskaffelse av spesielle kapper til konfirmantene er blitt et populært tiltak i en rekke menigheter. Tiltaket er tatt opp for å motvirke at konfirmasjonen skal bli en art økonomisk konkurranse i klesveien, som den har hatt tendens til å bli. Med disse kappene blir alle konfirmanter stilt likt. Og familien kan stå fritt med hensyn til anskaffelse av nye klær til konfirmanten.

Kunne man også komme noe bort fra at konfirmasjonen ble altfor storstilt i retning av mat og selskaper - for ikke å tale om alkohol som burde være bannlyst fra ethvert konfirmasjonsselskap, var meget vunnet for å gjøre konfirmasjonen til den verdige og rent åndelige fest som den skal være.

Diktet Tantalus

som vi har teke inn i bladet i dag er skrive av lærar h. v. Peter Husby ved Brattli skule i Orkland. Han er no 80 år og er busatt i Strinda. Diktet vil minne oss om det gamle greske sagnet om Tantalus, gudesønnen, som avdi han hadde synda mot himmelguden Zews fekk si velfortente straff i den andre verda og no lid han tantalus-kvaler (helvetes-kvaler).

I eit privatbrev til redaktøren skriv Husby at «diktet har si saga. Alt for fleire år attende skreiv eg dei første versa, versa om Tantalus. Men dei vart liggjande i bordskuffa. Så fekk me hamarbispem og med han ordskipet om helvetesstraffene. Og eg tenkte: Ja, slik tenkjer eit heidensk kulturfolk - Hellas - om samanhengen millom skuld og straff. (Jamfør Loke i norrøn mytologi). Og eg fekk lyst til å skriva nokre fleire vers. Men emnet vart so vant og trist, og eg orka ikkje slutte før eg hadde teke med det herlege evangeliet om frigjeringa i Jesus Kristus».

Alt det vi før har sett frå Husby si hand er godt og lødig stoff og vitnar om ei rik diktarisk åre, ikkje minst dette diktet Tantalus som er rik på djupe tankar. Vi segjer læraren og dikteren hjarteleg takk for diktet hans og sender han ei varm helsing frå alle dei mange venene hans her i Orkdal, serleg i Orkland, som kjende han og lærde å setja pris på han.

Nåden alene kan gjøre mennesket hellig. Den som tviler på det, vet hverken hva hellighet er, eller hva et menneske er. Loven forplikter til det den ikke ga kraft til. Nåden gir det den forplikter til.

Pascal.

MENIGHETSBLAD FOR ORKDAL PRESTEGJELD

Utgitt av Orkland sokneråd.

Utk. hver måned unntatt juli og august. Sendes gjennom posten til alle hjem i prestegjeldet, og til alle utenbygdsboende som vil ha bladet.

Kontingent kr. 4.- pr. år.

Redaktør: **Res. kap. Leergaard.**
Medvirkende: **Prost Dr. A. Skrondal**

og **pastor O. Olsen.**

Kasserer: **lærer Nils Ofstad.**

For Orkanger:

Anton Hoff og Nik. Konstad.

For Orkdal:

Frk. Ingeborg Krogstad.

For Orkland:

lærer Nils Ofstad.

Menighetsbladets trykkeri:
SVORKMO PRENTEVERK.

Julegaven til Svorkmo søndagsskule.

Da vi før jul tok til å tenkje på juletreffesten for søndagsskulen tvila vi sterkt på kva vi skulle gjera. Det var både husvanskar og pengevanskar, for kassen til søndagsskulen er tom det meste av året. Det med hus ordna seg fort, vi fekk ja med ein gong vi spurte om Samfunnshuset.

Men så var det pengane da?

Vi tykte det var uråd å ordna til basar, utlodding eller likn.

Så vart vi samde om å senda ut desse listene som kom innom i mest kvar heim - og spurde om julegave til s.skulen. Det vart pengar meir enn nok til juletreffesten 270,- kr. i alt. Som dykk skynar har vi no nok til å betala både søndagssk.blad, tekstbøker, stjernekort m. m. Noko vi er svært glad og takksam for. Dette vil vi no her gjennom Menighetsbladet få lov å takka for. Takk til kvar einskild som gav på lista. Særleg takk til Svorkmo Yngreslag for den store gáva. Samstundes vil vi få takka styret for Sam-

Inntrykk av amerikansk kirkeliv m. v.

Lektor Dagfinn Westberg, bestyreren av Orkanger realskole, som f. t. er lærer ved en større skole i Wausau, Wisconsin, USA, har sendt redaktøren et brev, hvori han forteller litt om amerikansk kirkeliv slik han ser det i den byen han bor. Han skriver:

Et spørsmål nærsagt alle amerikanere stiller en tilreisende, er: Hvordan liker du deg her? Det finns naturligvis ikke mer enn ett svar på det. Et annet spørsmål du er nesten like sikker på å få, er: Hvilken kirke går du i? En må da ta seg litt tid og forklare at Norge har en statskirke, at den er luthersk osv. Saken er jo, som de fleste av leserne vet, at U.S.A. ingen statskirke har, men en hel rekke kirkesamfunn.

Wausau, en by på vel 30000 innbyggere, har ikke mindre enn 32 kirker fordelt på 20 forskjellige menigheter. Av disse er 10 lutherske, 5 katolske og 2 metodistiske. Resten representerer større og mindre enkeltmenigheter. For mang en norsk prest ville vel byen her være et ønskested. Folk er nemlig flinke til å gå i kirken sin. Vi har en luthersk kirke tvers over gaten, og hver søndag morgen er gaten her full av biler som tilhører kirkefolket. Alle bruker naturligvis bilen sin til kirke også. Det er gjerne to gudstjenester, en for morgenfuglene (som kanskje også har planlagt en søndagsutflukt), og en for dem som av en eller annen grunn ikke kommer seg så tidlig avsted.

funnshuset for reduksjon vi fekk på husleia.

Gud som er rik nok for alle skal løne dykk for det dykk gir til hans sak her på jord.

Marta og John Fagerli.

Årsaken til at her fins så mange lutheranske kirker, er nok at så mange av befolkningen har tyske og skandinaviske forfedre. Kirken i vårt nabolag har en menighet som for en stor del har norsk bakgrunn. Presten heter Eike-land, men han kan ikke mer norsk enn «takk for maten». Denne kirken er ganske ny, med et renslig funksjonalistisk, men noe kalt og nakent interiør. Gudstjenestene er noe kortere enn hjemme og er forskjellige i enkelte detaljer. Noe som foregår i de kirkene jeg vet av, og som virker litt fremmedartet, er innsamlingen av menighetens støtte til kirken. At det ingen statskirke er, betyr naturligvis at kirkens utgifter må dekkes direkte av menigheten. En viss periode av gudstjenesten er satt av for dette formål. Det er dempet orgelmusikk mens pengene legges i konvolutter, som igjen plasseres i en slags boller eller fat som blir sendt rundt i kirken.

Søndagsskolen inntar nok en mer sentral plass her enn hjemme. Her er jo f. eks. ingen undervisning i kristendoms-kunnskap i skolen. Så de forskjellige kirkesamfunn må ta seg av barnelærdommen. Og mens foreldrene er i kirken, er barna i søndagsskolen i kjelleren.

Kirkekjelleren er noe nytt og uvant for en nordmann. Her er rommelige lokaler med tilhørende kjøkken. Enkelte kirker har et helt annekst med forskjellige lokaler. På den måten kan menigheten ha sine egne lokaler å arrangere møter og tilstelninger i. Ved bryllupper og begravelser kan mottagelser og sammenkomster finne sted her. Det er en anselig og mangesidig virksomhet, som krever innsats av alle og gir

dem følelsen av å ha sin betydning i fellesskapet, noe som er svært viktig her borte. Men av og til kan det visst bli litt for mye av det gode.

Dagfinn Westberg.

Legende.

Langt nede i de sørlige varme land bodde to fattige munkler som plantet hvert sitt oliventre.

- Gode Gud, bad den ene, nå må du sende forfriskende regn så det vesle treet mitt kan slå rot.

Og Herren bønnhørte ham.

- Nå trenger treet sol, sa den fromme mann. Fader i himlen, la nå himlen klarne opp.

Da kom solen fram og varmet den fuktige marken.

- Om det bare kunne bli kjøligere, sa munken etter en tid, så ville barken bli sterk.

Og se, snart lå sølvglittrende rimfrost på treet grener.

Og så døde treet!

Full av sorg gikk munken inn i cellen til sin klosterbror og sa:

- Ditt tre står så friskt og blomstrende, men mitt er tørket inn, enda alt lot til å være i orden. Og han fortalte alt som var hendt.

Da svarte den andre munken:

- Jeg har helt og holden lagt mitt tre i Guds hånd. For jeg sa til meg selv at han som har skapt treet, han må også best vite hva treet trenger for å vokse opp og trives. Derfor ga jeg ikke Herren noen råd og satte ingen betingelser, men jeg bare bad av hjertets dyp: Herre, stell med treet etter din gode vilje. Om det blir frost eller hete, regn eller solskinn - når det bare står under ditt vern, må det ganske sikkert vokse og bære frukt.

Påskeord

Men han er såret for våre overtredelser, knust for våre misgjeringer. Straffen lå på ham, for at vi skulle ha fred, og ved hans sår har vi fått legedom. (Es. 53, 5).

Far, forlat dem! for de vet ikke hva de gjør. (Luk. 23, 34).

Det er fullbragt. (Johs. 19, 30).

Rens derfor ut den gamle surdeig, så I kan være ny deig, likesom I er usyrede! For vårt påskelam er jo slaktet: Kristus. La oss derfor holde høytid, ikke med gammel surdeig eller med ondskaps og ugudelighets surdeig, men med renhets og sannhets usyrede brød! (1. Kor. 5, 7-8).

DETTE er VEGEN

Begynn med ditt eget indre

hvis du vil ha fred på jord.

Begynn med å dempe og lindre

det selviske ufredsord.

Begynn i det skjulte og stille

begynn i ditt eget hjem,

for husk, det er fra det lille

det store skal vokse frem.

Begynn med en fredfull stemme

der hvor du mest blir hørt.

Begynn med å kunne glemme

hva ille deg har berørt.

Begynn med å kunne dempe

ufred blant dem du står nær.

Da lærer du først å kjempe

med hell mot den ondes hær.

Det hendte ingenting?

- Jeg har ikke stor tro på Gud, sa en mann. Og det kunne aldri falle meg inn å be.

- Har du aldri bedt?

Jo, en eneste gang. Jeg var ute i skogen og gikk meg vill. Formodentlig bli jeg grepet av panikk, for jeg la på sprang, og løp og løp. Jeg skjønnte at jeg bare tullet meg lenger og lenger bort fra folk. Men jeg fortsatte å løpe - til sist snublet jeg av utmattelse og ble liggende der, forstenet av angst. Da må jeg tilstå, hvor flaut det enn er, at jeg ropte ut: Hvis det finnes en Gud, så hjelp meg ut av dette!

- Og hva hendte?

- Det hendte ingenting.

- Men noe må ha hendt, siden du sitter her, velberget.

- Åja, jeg kom jo fram til slutt. Men Gud gjorde ikke noe, hvis det var det du mente. Det som skjedde var at det kom en skogskar forbi og fant meg. Han fortalte at han egentlig hadde sin vei gjennom dalen og lenger øst. Men at han plutselig hadde fått den innskytelse å ta av til venstre, og gå veien gjennom skogen.

- Bare en skogsarbeider. - Jeg lurur på hvordan du tenkte Gud ville se ut. -

Fra «Vår Kirke».

Hva venter på den annen side?

Den kristne leges svar.

Den syke grep legens hånd: «Herr doktor, jeg er redd for døden; ja, jeg er meget redd. Si meg, hva venter det meg på den annen side etter døden?» Langsomt og alvorlig svarte legen: «Jeg vet ikke stort». «Hva, De, en troende kristen, vet ikke hva det venter meg etter døden?»

Legen svarte ikke, men gikk til

døren og åpnet den. Straks løp en hund inn og viste stor glede.

Da vendte legen seg til den syke og sa: «La De merke til hunden? Den har aldri før vært i dette værelset, den kjenner intet her. Den visste intet om dette rommet, absolutt intet, bare at dens herre var på den andre siden av døren. Jeg vet bare litt om hva det venter oss etter døden, men ett vet jeg: Min herre og mester står på den andre siden, det er nok for meg. Når døren åpnes som jeg må gå gjenom, vil jeg gå uten frykt, med takknemlig glede».

(Ris menighetsblad).

Lysstripen gjennom landene.

Jeg sitter med en bibel i hånden. En ganske alminnelig bibel. Ikke særlig gammel, men heller ikke helt ny. Jeg har lest en del i den boken. Ikke bare ved særskilte anledninger for å finne hjelp og trøst i vansker. Heller ikke bare for å finne tekster når en skulle tale. Men slik daglig lesning for å finne hva Gud min Skaper og Frelser har å si.

Men i dag er det ikke noe særlig ord som synker til bunns. Ikke noe som stemmer hjertet til takk og bønn. Ikke noe som knuger i kne over egen synd og uverdighet. Jeg bare sitter med boken og undres. Århundre etter århundre har boken levd i vårt folk. Ofte sto den ubrukt i hyllen i lange tider. Så skjedde noe som fikk selve livsstrengen til å sitre. Da fant en fram boken. Bladde, leste og hørte Gud Herren tale. Den var ikke død, boken der oppe på hyllen.

Jeg ser konfirmantene knele ved alteret. Hva skal vi gi dem nå når de skal starte i livskampen? Det er mange fine ting på

gavebordet. Men der er også en bibel. Mulighetenes bok. Livs-direktivet. Kraften til evighetslivet.

Jeg ser to gamle i livets solefallstime. Livet har vært hardt. Og det hardeste er igjen, døden. «Du får lese litt i kveld, far».

«Om jeg enn skulle vandre i dødsskyggens dal frykter jeg ikke for ondt, for du er med meg». Trygg tross døds mørket.

Jeg hører underlig sang. Gas-sisk. «Avy Fanahy oh.» Kom Hellig Ånd. Kirken er smekkefull. Tett i tett sitter de på gulvet med boken i fanget. Ansiktene skinner i brunt og svart. «Det folk som vandrer i mørket, har sett et stort lys.» Ordet kom. Lyset. Inn i mørket som er dy-pere enn nødens og trengslenes. Inn i landet under den lukkede himmel.

Karavane i Afrika. Kamelenes monotone bølgegang. Tunglas-tet er de. Det er boken som fraktes fram. Inn til det indre. I landsby etter landsby tennes lyset.

Fly på vei til Japan. Nei, ikke bombefly. Disse går like fort. Men lasten er selve livets ord. Fredens evangelium.

Det går lysstripe gjennom landene. Men hvorfor bare stripe? Spørsmålet fører øyet inn over svarte felter og mørke områder. Her har de ikke Ordet. Her vet de ikke veien. Hvorfor? Spørsmålpilen borer seg inn i hjertet med anklage og utfordring. Vi har lyset, Ordet. Vi er overskyllet av livsordsflommen. De sukker etter dråper.

Bibel. - Misjon. To ord, ja-visst. Men etter Mesterens plan og vilje var det ett: Gå ut og forkynn evangeliet. Tenn lyset.

Er det her løsningen ligger til å komme ut av vår selvsentrede, selvtilfredse kristendom?

Wilhelm Thronsen.

FRA KIRKEBOKEN.

D Ø P T E i februar.

I Orkland kirke: Ingen.

I Orkdal kirke: 7. febr: Kjell Lynum f. 9-12 53. Ann Mari Lium f. 6-12 53. 21. febr: Ola Solhus f. 28-12 53. Ola Forvemo f. 2-1 54. Joar Skauge f. 13-1 54. Anne Johanne Jensen (Orkanger) f. 26-11 53. 28. febr: Randi Skaugen f. 1-1 54.

I Orkanger kirke: 7. febr: Toril Jenssen f. 29-12 53. 14. febr: Egil Fagerholt (Orkdal) f. 21-12 53. 28. febr: Anne Mari Bakken f. 1-11 53.

D Ø P T E i mars.

I Orkland kirke: 14. mars: Marit Irene Monseth f. 20-1 54.

I Orkdal kirke: 7. mars: Helge Rønning f. 1-1 54. 21. mars: Ottar Skogseth (Trondheim) f. 17-1 54. Sidsel Irene Sognli (Orkanger) f. 29-2 54.

I Orkanger kirke: 14. mars: Gunnar Andreas Berg (Orkdal) f. 14-1 54. Anne Lise Mæhlen f. 15-1 54. 21. mars: Bente Løvhaug (Larvik) f. 8-2 54. 28. mars: Roger Johansen (Tr.heim) f. 7-2 54.

V I G D E i februar:

I Orkland kirke: Ingen.

I Orkdal kirke: 13. febr: Bernt Annar Sletvold, Orkdal og Anne Røv, Surnadal.

I Orkanger kirke: 13. febr: Georg Svorkmo og Karen Askim, begge Orkanger.

V I G D E i mars.

I Orkland kirke: Ingen.

I Orkdal kirke: 6. mars: Sverre Kvernmo og Bjørg Lorentzen, begge Orkdal. 20. mars: Ivar Elvbakken, Sunndalsøra og Ruth Aure, Ingdal.

I Orkanger kirke: Ingen.

D Ø D E i februar.

I Orkland: Ingen.

I Orkdal: 23. febr: Even Martinson Mjølhus f. 15-9 1901. Anne Martha Gjønnes f. 12-2 1888.

I Orkanger: 7. febr: Johanna Johnsen f. 19-9 1866. 8. febr: Petter Bakker f. 13-8 1878. 18. febr: Paul Rømme f. 15-3 1885.

D Ø D E i mars.

I Orkland: Ingen.

I Orkdal: 17. mars: Peder (Per) Friksen Garberg f. 13-8 1875. 20. mars: Jon Sivertsen Øien f. 11-7 1867.

PREIKELISTEN

Palmesøndag - 11. april.

Orkdal kirke: Leergaard.
Orkanger kirke: Olsen.
Orkland kirke: Skrondal.

Skjærtorsdag - 15. april.

Orkdal kirke: Olsen. Nattverd.
Orkanger kirke: Skrondal. Nattv.
Orkland kirke: Leergaard. Nattv.

Langfredag - 16. april.

Orkdal kirke: Skrondal.
Orkanger kirke: Leergaard.
Orkland kirke: Olsen.

1. påskedag - 18. april.

Orkdal kirke: Skrondal. Ofring til
Menighetsfakultetet.
Orkanger kirke: Olsen. Ofring til
Indremisjonen.
Orkland kirke: Leergaard. Ofring til
Indremisjonen.

2. påskedag - 19. april.

Orkdal kirke: Leergaard.
Orkanger kirke: Skrondal.
Orkland kirke: Olsen. Ofring til
Israelsmisjonen.

1. s. e. påske - 25. april.

Orkdal kirke: Olsen.
Orkanger kirke: Leergaard.
Moe misjonshus kl. 11: Skrondal.

2. s. e. påske - 2. mai.

Orkdal kirke: Skrondal.
Orkanger kirke: Olsen.
Orkland kirke: Leergaard.
I alle kirker kl. 11.

I Orkanger: 4. mars: Hans Almlie f. 15-10 1867. 6. mars: Kristian Egan f. 14-4 1887. 30. mars: John Torsen Sundli f. 3-4 1863.

GAVER TIL BLADET.

Orkanger: Ved Anton Hoff: R. Lian 5; K. Bakken 5; N. N. 5; P. K. 2; Anna Rømmesmo 5; Martha Nervik 10; form. Wormdal 5; C. Iversen 4.

Ved s. Aagot Akseth: J. Halseth 5; Marit Asbjeld 5; Karl Asbjeld 4; I. og I. Kleven 5; M. og G. Sletvold 5; N. N. 3; G. og O. Sæther 5; Marta Hoff 5; N. N. 5.

Ved Olav Olsen: Lovise Nærvik 5; Martin J. Rømme 5.

Ved Nik. Konstad: Tellefsen 5; Jostein Mælen 5; John Karlsen 5; Kr. Eilertsen 5.

Orkdal: Ved Edv. Sletvold: Olav Volden 5; Jon Elvbakken 5.

Ved Ingeborg Krogstad: John B. Tuflått 5; Severine Fagerholt 5; Annar Sommervold 5; Martin Fagerli 5; Hjørleiv Eldevik 5; Oline Staveli 5; Gudrun Kjøren 5; Trygve Stavrum 5; Arnt E. Kvåle 5; Andreas Penna 5; Andor Jensen 5; Per Solem 5; Helmer Blåsno 5.

Orkland: Ved Leergaard: Per Skjelberg 5; Ola Ofstad 5; sorenskr. Krum 5; Johan Kusæther 5; Ingeborg Anna Aarli 5; Anne Nordberg 10; Marit Opøien, Svinsøyen 5; Nikolai Ljækjel 5; Anne Mellingsæter 5.

Ved Nils Ofstad: Johan Engstrøm 5; Gustav Øyum 10; Nils Ofstad 5; Marit Løften 5; Bernt Svorkdal 5; Sivert Ljækelsøy 5.

Ved Martin Moe: Margrethe Moe 5; Karen S. Bye 5; Per Opøien 5.

Ved John Fagerli: Ingvar Grytdal 5; fru Anne Dahlen 4; Egil Aamot 5; Kristian Fagerli 5; Jostein Dahlen 5; John Fagerli 5.

Ved Jørgen Lie: Lars Togstad 10; Olav Svorkmo 5.

Ved Marit Berbu: Klara Skarholt 5.

Ved Anders Hoston: Lars Staveli 5; Ole T. Kuseter 5; Ingebrigt Hoston 5;

Ole Eide, Viken 5; John A. Lium 5; Karen Iversen 5; Hilda Solem 5.

Utenbygds: Ved Leergaard: Peter Husby, Strinda 10.

Utdrag av regnskapet for Menighetsbladet 1953.

	Inntekt
Beholdning fra 1952	kr. 752,54
Bladpenger:	
Orkland .. kr.	764,50
Orkdal' .. «	1093,—
Orkanger .. «	462,50
Utenbygds .. «	20,— « 2340,—
Orkedals sparebank .. .	« 100,—
Annonse	« 60,—
	kr. 3252,54

Utgift:

Trykking:	
Rest fra 1952	kr. 1275,—
Innbetalt for 1953	« 1100,—
Porto	« 448,40
Div. utg.	« 70,—
Balanse	« 359,14
	kr. 3252,54

Kr. Svorkmo. John Bakken.

Revisorer.

Nils Ofstad, kasserer.

En vakker illustrasjon fra Familiebibelen.